

вършихмы да прѣнесемъ въ пещерѣтъ си дрехытѣ и остатокътъ отъ нѣщата за ѣденіе, които трѣбаше да спастрямы, ако бѣхмы принудены да останемъ много врѣме въ тѣзи пустыниѣ. Послѣ това, понеже нѣмаше съ какво да хранимъ коніе-тѣ, заклахмы гы за да употрѣбимъ мѣсото имъ за хранѣ, което поради лютѣтъ студъ потрая за нѣколко дена; и тѣй съ тѣхъ, и съ друго каквото имахмы поминѣхмы нѣщо два три мѣсеца, понеже съ ловѣтъ си твърдѣ малко можахмы да си помогнемъ.

Сега вече друго не ни оставаше освѣнъ нѣколко жълтицы и по-голъма та часть отъ Лодоискинытѣ елмазы. Да идѣ ли вторый пѣтъ въ Полтавѣ, или по-добрѣ да ся вдадемъ изново на опасности, като оставимъ прибѣжището си? Това като размыслихмы, рѣшихмы ся на второто, поради многото мъжы що бѣхмы истеглили на това мѣсто.

И тѣй като излѣзохмы изъ горѣтъ, минѣхмы Шеймавъ близу до Рылскъ, прѣдрешены като рибари, слѣзохмы по рѣкѣтъ и влѣзохмы въ Деснѣ. На Чернигово хванѣхъ ладіѣтъ ни и насъ огледахъ, но теглилата толкозь бѣхъ измѣнили Пулоссаго, щото не бѣ възможно да го познае нѣкой. Отъ тамъ плувнѣхмы по Днѣпрѣ, минѣхмы прѣзь Кыево за Крылово, дѣто ся принудихмы да земемъ въ ладіѣтъ си, като навезници Русскы войници за насрѣщъ, които отивахъ да ся съединятъ съ едно малко военно отдѣленіе което ся биеше съ Пугачева *). Въ Запорожскъ ся научихмы

*) Емиліяиъ Пугачевъ, казакъ родомъ, роденъ на 1726